

הממשלה אישרה תוכנית לחיזוק הקשרים הכלכליים בין ישראל למצרים

בתכנית: פיתוח מעבר ניצנה כמרכז לוגיסטי אזרחי, נמל יבשתי ואזור תעסוקה משותף; הגדלת היעד הטיסות בין המדינות; שת"פ בתחום המחקר והפיתוח; יבוא מזון ודגים טריים ■ היעד: הגדלת הייקף הסחרו ל-500 מיליון דולר תוך 3 שנים

בנט עם נשיא מצרים. צילום: קובי גולן/פלאש 90

בזהלום, רישוי, תקינה, השתתפות במכרזים, מס'ם, תקנים ותקנות המשפיקים על המסחר. החקנית כוללת בשורות הנוגעות לכוננות המושלה להביא לפיהחת קווי תעופה נוספים פספסים לשארם אל שיח ויעדים נוספים במצרים, כמו גם הפעלת טיסות לשכנה מדROOM משורט תעופה בחיפה ובאלילת. בנוסף, כוללת החקנית החלטה הנוגעת לפיתוח מסוף הסחרות במעבר הגבול היבשתי - ייצנה. תיכון האפשרות ליציר סביב מעבר ניצנה ממיל יבשתי, שיפעל כמרכז אחセンן סחרות העברות לעדרי קצה; פיתוח נתיבי תחבורה למילימים ימיים וצירי תחבורה ראשיים; הקמת אזור תעסוקה המשותף לשתי המדינות; הקמת מרכז מחקר ופיתוח בתחום החקלאות, המים והאנרגגיה; הקמת תחנת כוח סולארית מצד המצרים ועוד. בין הסחרות שעתידות לקבל עדות ביבוא ממצרים: חוץרת קלאית ומוצרי מזון אחרים, דגניים, מלט, דשנים וכן חומרי גלם לתעשייה.

מ민הן סחר חוץ בממשרד הכלכלה והתעשייה
הה נמסר, כי היקף הסחר השנתי בין ישראל
למצרים (לא כולל תיירות וייצוא גז טבעי) עמד
ב-2021 על כ-330 מיליון דולרים, המשקפים
ニידול משמעותי של כ-60% בהשוואה ל-2020.
מצוא הסחורות הישראלי למצרים הסתכם ב-
כ-120 מיליון דולרים, בעוד שטן כל
היבוא מצרים הסתכם בכ-210 מיליון Dolars.

הממשלה אישרה תוכנית לקידום ולהרחבת הקשרים הכלכליים בין מדינת ישראל והרפובליק העברית של מצרים. מטרת התוכנית היא להחיב את שיתוף הפעולה הכלכלי בין ישראל למצריים, בהתקפס על שילוב היכולות והיתרונות היחסיים של שתי המדינות.

משרד הכלכלה והתעשייה נמסר כי התוכנית וזאת לגבר את החשיפה של התעשייה לתכניות ולמגמות הפיתוח הכלכלי כמצריים ולהנגשים פרויקטים של פיתוח ותשתיות לחברות ישראליות, במטרה לשלב יכולות טכנולוגיות, חדשנות ויזמות ישראליות במשק הכלכלי המצרי. במקביל, כך מסבירים משרד החשיפת התוציאים של המשק והתעשייה המצרית למشك הישראלי, על מנת לגונן ולהרחיב את מקורות הייבוא לישראל בענפי הבנייה, התוצרת ההקלאית, מוצרי מזון וענפי משק נוספים.

החכנית כוללת יעדים מפורטים ומקשטים לסייע להגדלת ההתקשרויות ארוכות הטווח בין חברות, ארגונים וממשלות בשתי המדינות; לגודיל ייצור ידע, טכנולוגיות אדריכלית ויישום הטעמה שיטות ייצור מתקדמות; ולהגדיל את ההיקף הסחר בין המדינות - בהתאם לחזון שהתחווה על ידי שרת הכלכלה וה תעשייה - ל-700-750 מיליון דולר (לא כולל ייצור גז טבעי ותירור) בפרק 3 שנים.

החכנית כוללת גם את הכוונה להביא לחידוש פעילותם הוועדה הכלכלית המשותפת לשתי המדינות. ועוד זה, שהוקמה במסגרת הסכם הסחר ב-1980, נסודה על מנת לסקור את ההתקדרמות הכלכלי הסחר ותנוועת הסחרות בין המדינות, ליעץ ולפעול לפתרון בעיות בסחר, לתאם התרבות מדע ולחון סוגיות נוספות כמו

תְּרִבּוֹת הַצְּרִיכָה

פעם מי שרצה לחיות כעשיר היה לו ברור שהוא צריך הכנסות לכך. היום כשדבר הפרק ל"מקובל" - משהו שנהוג לצרור אותו, אז כולנו צריכים אותו, בלי להתחשב במצב ההכנסה ■ אנחנו באמות צריכים את זה?

חומר בראק

לאחרונה שאל אותו חבר שלאה מעניינת שנטקלה בה מספר פומים, מודיע לעפני 20 ו-30 שנה לא היה בכלל את המושג של יועצים כלכליים והווים אין ספור מושפחת פונית ליעוץ ולירוי כלכלי, גם كانوا שמצבם הכלכלי טוב למדוי? שלאה חשובה שההתשובה עליה קשורה באופן ישיר לתרבות האנרגיה.

אם נסתכל סכיבנו נראה כי חילק לא מבוטל מהעוסק היומי שלנו סובב מול צריכה. אנחנוחוורים הביתה ומווצאים מהדוואר את עליוני הפרסום וכל הכתוב בהם עם ווסק בצריכה, נסעים בכבישים מהירים ואף שם הנוף סכיבנו אלו שלטני הוצאות ענקיים הממקדים את תשומת ליבנו לצריכה. דבר מתרחק שאני רואה בכל פעם כאשר מhabוננים בטור ההוצאות והצריכה של משפחות, ישן המוציאות 10,000 ש"ח בחודש, ישן 20,000 ש"ח וישן משפחות המוציאות 30,000 ש"ח ואף יותר מכך. את כולם אני שואל שאלה קבועה: "האם אתם מווצאים על דברים מיותרים?" ותמיד התשובה זהה: "אין לנו כמעט הוצאות מיותרות". כך עונים גם אלו שמוציאים עשרייה וגם אלו שמוסיאים פישולשה,تعلומה... האמת היא, שכולם צודקים, כי כאשר התרגלנו למשהו מסוים, זה נהיה אצלונו כמצויר בסיס וחוובה. מכאן ונבע הקושי להיפטר מהרגלי צריכה. הרי לא ניגע בלחם והחלב שלנו והרגלי הצריכה גורמים לנו להרגיש שדברים אחרים הם גם על אותו משקל. כך נוצר בלבול וה"צריך" הופך ל"חיב"....

או מה השנהה בין פעם להיימן? בעבר כשאנחנו הינו ילדים, לא היה מצב כזה שאדם ייכנס לחנותו וימלא עגלת מטבח למסוף המזמן שהביה אתו. מכיוון שאין העניות>tagosh> אותו בקופה והוא יצרך להזיר חץ ממהמותם שאסף. היום, הרבה מן האנשים מבצעים את קנייתיהם בצורה אחרת לגמרי. קודם עוברים בטופר, קונים, משלמים באשראי (בתשלומיים) ורק לאחר התשלום בפועל, מתברר אם יש לנו את הכספי לך או לא. ואם יחברו שאין לנו? לא נורא, מקרים נסגרו את החור בהלוואת בנק, חבר או גמ"ח קטן. נוצר היום מצב של שלילוב מסוכן בין שתי הנקודות הללו - מודעות הרציניה המוגזמת והתפיסה השגואה שלhalooאות ואשראי אין הכנסת, יחד הם שלילוב לא אחוראי שגורם לנו הרבה מאד נזק. אם רדק הינו מבינים את ההשלכות לצריכה זו ועלות האשראי שהוא משלימים על halooאות, הינו חושבים פערם לפני כלרכישה. ואם בכל זאת היא חשובה לנו וanon רוצחים אותה, הינו דוגמים להכנסת נגודה.

פעם החלוקה הייתה ברוחה בין עשיים לעניים. מישרזה לחיות כעשרים היה לו ברור שהוא צדיק הכנסות לכך, היום החלוקה היא ל"מקובל" או לא. כלומר אם זה משחו שנחוג לצורך אותו אז גם אני יכול, בלי להתחשב במצב החשבונו. משומש מה אנו משווים את עצמנו לאחרים ורק ברמת הצריכה שליהם ולא מתאמצים להגיע לרמת ההכנסה שלהם.

מайдך, ציריך להיזהר שלא נגיע למצב של הרבה מתחת לטסנדרט, מה שיגרום לילדינו ריאקציה לדזירות. כמו אותו אדם שמספר לי שככל פעם שהוא עוזר ליד חנות אוכל, הוא חייב לקנות משחו עקב לחץ כלכלי שחווה בילדותו. ולכן, ככל שתתיה לנו יותר מודעות לעצמנו ופתרונות לגבי המצב הכלכלי, נקבל החלטות מושכלות יותר ונחיה בסדר עם עצמנו. אם לפני כל קנייה נשאל את עצמנו: **למה אנחנו צריכים את זה והאם זה יכול להוכיחו מעט, נגלה לאחר זמן,** שבחילק מן המקרים, הצורך ברכישת מיטות. אבל השאלה שעדין נוראה פתוחה - האם אחרי כל השפעה זו, אנחנו מוצאים את מה שציפשנו בקהלות? האם זה עוזר חולווית הקנייה ומשפר אותה או שהוא **לחשוכה ולזרוות**?

nb@mesila.org לתשובות והערות ניתן לפחות למשך מילוי מקצועו בمسئילה, במיליל:

